

25 April 1956.

No. 12.759.

D E H O O G E R A A D D E R N E D E R L A N D E N ,

Gezien het beroepschrift in cassatie van W te Y tegen de uitspraak van den Raad van Beroep voor de Directe Belastingen te Arnhem van 12 Januari 1956 betreffende den hem opgelegden aanslag in de inkomstenbelasting over het jaar 1952;

Gezien de stukken;

Overwegende dat belanghebbende, over het jaar 1952 in gemelde belasting aangeslagen naar een zuiver inkomen van f.5535,-, na vruchteloze reclame bij den Inspecteur, zich heeft gewend tot den Raad van Beroep;

Overwegende dat de Raad van Beroep de beschikking van den Inspecteur heeft gehandhaafd, na te hebben overwogen:

“dat appellant in zijn beroepschrift vermindering van de aanslag verzoekt naar een zuiver inkomen van f.3.645,05, zakelijk op grond dat ten onrechte van de aangifte in overeenstemming met de gevoerde boekhouding is afgeweken, behoudens een erkende correctie van f.250,-, zijnde verhoging van eigen gebruik;

dat de Inspecteur in zijn verzoekschrift aanvoert, dat de winst van appellants bedrijf, welke in 1951 volgens appellants boekhouding bij een inkoop van f.55.474,09 en een omzet van f.68.638,09, f.5.132,39 bedroeg in 1952 om onnaspeurlijke redenen bij een inkoop van f.62.070,41 slechts f.3.895,05 zou hebben bedragen, terwijl als omzet f.74.209,47 werd opgegeven, uit welke laatste cijfers een brutowinstpercentage kan worden berekend van $\pm 19.8\%$ van het inkoopbedrag, terwijl dat voor soortgelijke bedrijven in 1952 niet beneden 24% van het inkoopbedrag heeft gelegen; dat daarom moest worden aangenomen, dat bedrijfsontvangsten buiten de boekhouding zijn gehouden en, met verwerping van de boekhouding, de aanslag is geregeld door schatting, waarbij een

brutowinstpercentage van de controleerbare inkoop is aangenomen van 22.47%, hetwelk nog aan de lage kant is;

dat appellant toegeeft, dat de ontvangsten uiteraard niet zijn te controleren, doch opmerkt, dat bij de gehouden kascontroles nimmer buitensporigheden aan het licht zijn gekomen, en als mogelijke verklaring voor het erkende lage winstpercentage aanvoert, dat in eigen bedrijf weinig vleeswaren zijn vervaardigd, doch deze veelal van fabrieken zijn gekocht, waarbij een lage winstmarge zou bestaan, en dat veel vlees van grossiers gekocht, waarop eveneens geen hoge brutowinst wordt gemaakt; de door de Inspecteur geconstateerde en in zijn verzoekschrift vermelde afwijkingen in verband met appellants erkenning van de onmogelijkheid van controle op de ontvangsten, de verwerping van appellants boekhouding, als voor wat betreft het omzetcijfer onbetrouwbaar, rechtvaardigt, nu appellant tegenover de ontkenning door de Inspecteur, dat de door appellant aangevoerde inkoop van vleeswaren en vlees bij fabrieken en grossiers een omstandigheid zou vormen, waardoor appellants bedrijf af zou wijken van soortgelijke bedrijven, welke in 1952 geen lagere brutowinst dan 24% van de inkoop hebben gemaakt, in gebreke is gebleven zijn bewering van het tegendeel waar of aannemelijk te maken;

appellant weliswaar heeft verklaard, de juistheid van het door de Inspecteur genoemde percentage van 24% niet te kunnen erkennen, doch de Raad dit volgens verklaring van de Inspecteur op ervaring van de fiscus berustende cijfer, hetwelk bovendien wordt bevestigd door appellants winstcijfer in het vorig jaar, zijnde f.13.164,- bij een inkoop van f.55.474,09 of ruim 23.7%, als juist aanneemt;

dat hieruit volgt, dat de schatting van appellants inkomen, welke is geschied naar een bruto winst van 22.47% van de inkoop, zeker niet te hoog is, zodat appellants bezwaar moet worden verworpen;"

Overwegende dat belanghebbende in cassatie stelt:

Schending of verkeerde toepassing van artikel 16 van de wet van 19 December 1914, Staatsblad no. 564, ter toelichting waarvan hij aanvoert:

1. De boekhouding werd verworpen enkel op grond van het feit, dat de brutowinstmarge afwijkt van de door den Inspecteur beweerde minimummarge, zij het wege op grond van het feit, dat de omzet, zoals trouwens in bijna alle middenstandszaken, niet afdoende te controleren is. Hierbij zij nog aangetekend, dat de Inspecteur ter zitting van den Raad van Beroep opmerkte, dat overigens op de boekhouding niets viel aan te merken;

2. De door den Inspecteur genoemde winstmarge wordt zonder meer als juist aanvaard, niettegenstaande de Inspecteur in zijn specificatie van de afwijking van de aangifte als normale winstmarge had vermeld 20-25%, hetgeen juist is. Evenmin mag uit het oog worden verloren dat het slagersbedrijf niet een handelonderneming is zonder meer, doch meer het karakter heeft van fabricage-bedrijf, zodat hierin allerlei factoren optreden, die de winstmarge beïnvloeden en de spreiding hiervan zeer groot maakt;

Overwegende aangaande de eerste grief:

dat de Inspecteur de boekhouding heeft verworpen op grond van het feit, dat belanghebbende volgens die boekhouding bij stijging van de inkopen en omzetten ten opzichte van het jaar 1951, in het jaar 1952 niettemin een geringere winst, zou hebben gemaakt, alsmede omdat het uit die boekhouding voor belanghebbendes bedrijf af te leiden bruto-winstpercentage lager is dan bij soortgelijke bedrijven;

dat de Raad van Beroep op grond van deze feiten, welke belanghebbende niet heeft tegengesproken, terwijl hij in gebreke is gebleven aannemelijk te maken, dat hij een lagere-bruto-winst dan normaal zou hebben gemaakt, en toegegeven heeft, dat de ontvangsten niet zijn te controleren, kon en mocht komen tot zijn beslissing, dat de verwerping van belanghebbendes boekhouding gerechtvaardigd was;

dat derhalve deze grief ongegrond is;

Overwegende dat ook de tweede grief faalt;

dat toch de daarin vervatte stelling, dat de door den Inspecteur genoemde winstmarge zonder meer is aanvaard, gelet op de laatste overwegingen van 's Raads uitspraak, feitelijkten grondslag mist, terwijl de stelling, dat belanghebbendes bedrijf meer het karakter heeft van een fabricage-bedrijf dan van een slagersbedrijf, van feitelijkten aard is, zodat daarop, nu zij voor den Raad van Beroep niet is aangevoerd, niet met vrucht voor het eerst in cassatie een beroep kan worden gedaan;

Verwerpt het beroep.

Gedaan bij de Heren Nypels, Vice President, Dubois, Wiarda, van der Loos en Houwing, Raden, en door voornoemden Vice-President uitgesproken ter Raadkamer van den vijf en twintigsten April 1900 zes en vijftig, in tegenwoordigheid van den Substituut-Griffier Reijers.

Reijers

Nypels